

EL BORINOT

Setmanari il·lustrat

20 cms.

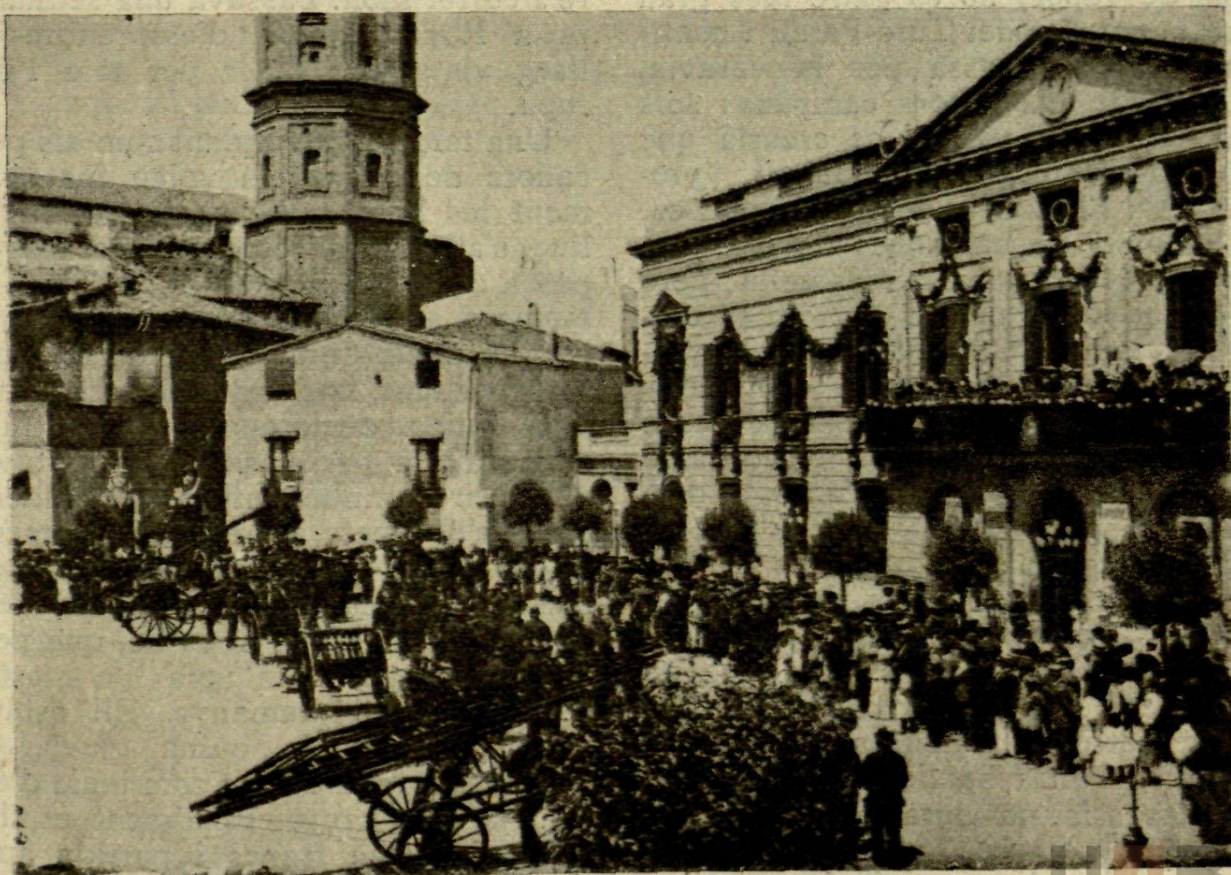

ANY IV. N.º 143

19 AGOST 1926

PREU DE SUBSCRIPCIÓ: 2'50 PIES. TRIMESTRE

LA CORRESPONDÈNCIA A L'ADMINISTRACIÓ: ANGELS, 22 I 24. — BARCELONA

Bella i popular Plaça de Sabadell.

2. - EL BORINOT.

LA PESCA DE ROYAN

(CONTE)

Royan és una riallera platja de moda situada a l'ampla desembocadura del riu Garona, el qual remuntant-lo vuitanta milles condueix a l'important port de Bordeus. La platja de Royan, en forma d'espaiosa i bella "conxa", potser és la més bella de la França. Es clar que els seus xalets, vil·les i palaus no són tan luxosos com els de Niça, Biarritz i Deauville i tota la costa normanda; però els de l'entrada i sortida de la població estan aixecats entremig d'espesses boscúries de pins, encomanant aquest arbre, al paisatge, un aspecte completament mediterrani. El Casino, amb el seu joc de la bola, es pot comparar amb els més rics, encara que no és construït d'ahir. El tramvia voreja quasi tota la platja i és de vapor; no és gaire més gran que el carrilet del Turó-Parck i continuament, car passa per la voravia, fa dringar una sonora campana: sols pel soroll, un yanqui es creuria que s'propa una església ambulant, "protestant". El passeig de vora la mar està omplert de barraques de fira, des de la més luxosa a la més vella; però sobresurten les moltes que venen dolçaina; tant és així que tots els vespres els nois i les xicotes estiuejants se'ls passen amb caramels-xupadors a la boca, fent concursos de duració mentre s'espera l'hora d'anar a descansar.

Royan, les nits estiuenques de lluna plena, amb tots els llums de la "conxa" encesos, és d'un efecte enlluernador. Per veure sortir el sol, no hi ha però, com agafar, a trenc d'alba, el vaporet que emmena a la punta de Grave, a l'altra banda de la Garona. La travessia no dura més enllà de tres quarts d'hora, i us asseguro que no és perdre el temps. Amb una mica

d'imaginació un hom es fa l'efecte que desembarca en una illa. Fins aproximadament les deu, els grans vaixells esperen, davant de punta de Grave, la plenamar, per poder continuar la travessia, fins a Bordeus. Vistos a contrallum són d'una negror encisadora. Però el mitjà més pràctic per fer salut a l'istiu és el pescar amb canya: tonifica els pulmons i tranquil·litza tot el sistema nerviós. I deuen ésser molts els estiuejadors que pensen així perquè totes les tardes a l'escullera, i darrera unes grandioses boies de recanvi, s'arregleren moltíssims pescadors de canya, els quals tots tenen sang de peixet sense sang.

En Pere era un xicot madrileny al qual plaïa extraordinàriament de veure i córrer món. Passava una setmaneta a Royan, abans d'emprendre un llarg viatge de plaer per tota l'Europa.

Una tarda, contemplant com als pescadors de canya els volen materialment les hores... sense pescar ni un lluç, s'aficionà a l'esport francès de la pesca de tant èxit com el ciclisme. Al moment, se n'anà a comprar una canya en una tenda de l'entrada de la "conxa", per tant, no lluny del port. Entrà a la botiga, decidit, com qui entra a una armeria per adquirir un revòlver per occir la muller infidel. La tendera, que era joveneta, el rebé amablement. El bon geni és cosa deslligable de l'ofici de pescador de canya. En Pere en demanà una que anés bé, que pesqués força peix. La noia li'n mostrà de tots preus i tamanys. Ell estava perplex, no sabia quina quedar-se, perquè ignorava del tot com tenia d'ésser una bona canya. Finalment, es firà d'una de setze francs i partida amb cinc peces, per poder-la tragar sota

el braç. Pagà sense regatejar, com era costum en ell. I eixí de la tenda, vers l'escullera, xiulant un xotis castís, madrilenyíssim.

Quan en Pere, el nostre petit heroi, no havia donat una dotzena de passes, vet aquí que sortí la noia botiguera cridant: "Senyor, senyor!... i li féu senyes perquè tornés. Quan fou al davant d'ella li demanà: "Ja té fil i ham?"

—No, me n'he oblidat. Doni-me'n... respongué sense immutar-se en Pere. I és que, interiorment, no creia en la pesca, en la rifa espanyola, i això que hi posava sempre.

—Li anirà bé, senyor, aquest fil?

—Ja ho crec!—exclamà en Pere, donant-se importància.

—Què li sembla d'aquest ham?

—Petit, molt petit. En vull un de més gran. Tinc l'esperança de poder pescar peixos així... de grossos.

—També deu necessitar "vert"?

—Naturalment, és una pregunta ben ximple! Com vol que pesqui sense fil, ham i "vert". Escolti, noia: i què és el "vert"?

—L'enganya-peixos, allò que es posa a l'ham perquè piquin... Ara sols li manca el cove per ficar la "collita". Quin desitja?

—Aquest, que és ben grandet. I res més.

—En total, seran altres setze francs.

—Si és servida, noia.

—Mercès, senyor. Que tingui bona sort, que torni a l'hotel amb el cistell curull.

—Així penso de fer-ho.

—I que Déu li conservi les il·lusions. Passi-ho bé.

—Encara una altra pregunta... confidencial... Quina és la botiga de peix de més a prop?

—No compri pas gens de peix a les tendes! És el desprestigi de tot bon pescador de canya! Jo també li tinc de fer una confidència: nosaltres venem peix "solament" als pescadors de canya. Li aconsello que me'n com-

pri. Ningú s'assabentarà que vostè no ha pescat absolutament res; al contrari, l'hora de plegar de "pescar", es fa venir a cercar a l'escullera pels amics, els quals es quedaran bocabadats. És un triomf, és clar, comprat, però que dóna molt de prestigi... sobretot als casats als ulls de la muller.

—M'ha convençut, noia. Omplime'n la cistella, manà en Pere, fregant-se les mans de joia.

I aleshores la botiguera, abans de fer res, li demanà un xic tímidament: Com el vol, el peix: que bellugui o ja fregit?

ALBERT LLOBREGAT

Royan (França), juliol de 1926.

Llença el pinyol

La boca torta,
la pell té forta
com la sarment;
visca la gresca
de noia fresca
i pit lluent.
Rera la porta,
la noia morta
és com el vent;
d'una bufada
s'és acabada
de tot turment.
Préssec madû
fruita exquisida
qui tothom vol;
i cadascú,
un cop fruïda,
llença el pinyol.

4. - EL BORINOT.

VOLVES

Diu que l'Emili Vendrell se'n va a les Amèriques.

A arreplegar uns quants "pesos".

Després diu que tornarà al Vendrell, platja de Sant Salvador, a fer cantades per amor a l'art.

Tornen els bons temps dels "americanos"... millor dit, encara duren aquells bons temps.

Però que no trigui massa a tornar, ei!

Que no estaria massa bé que Catalunya fés el paper d'asil per a vells i gent que se'n va a la posta.

Bon vent i triomfs i "pesos", també. Cómo no?

* * *

Diuen que hi haurà eleccions?!

En "Pol" ja es frega les mans.

Fins i tot ara és capaç de guanyar.

Que ja fóra allò que no es diu!

* * *

S'ha inaugurat temporada d'estiu de teatre català a Eldorado, amb "Muntanyes del Canigó".

Muntanyes del Canigó diu que són fresques i regalades.

Però, segons diuen—que nosaltres no ho hem vist—encara és més fresc l'autor d'aquest drama.

I que ni regalat!

Però diu que els diaris no ho diuen "per patriotisme".

Així ho assegura, segons ens diuen, En Prudenci Bertrana.

* * *

Ha calgut l'hòrrid espectacle d'una quàdruple mort produïda per un tem-

poral per tornar a recordar-nos de la vergonya de les barraques que volten Barcelona per tots cantons.

I és segur que: fins a una altra!

* * *

Llegim:

"Un americà, després d'haver-se engolit el suc d'una botella de xampany, va trencar la botella, tot engegant un brindis, damunt la tomba del "soldado desconocido".

La broma no és gaire original (nosaltres bé prou que coneixem tipus que de mam i de brindis, demaneu!); la broma, dèiem, no és gaire original; però està bastant bé.

No pel pobre difunt que jau allí, sinó pel xim-xim que s'hi fa. Es una altra forma de xim-xim per desembarfar un xic la monotonia de les festes.

* * *

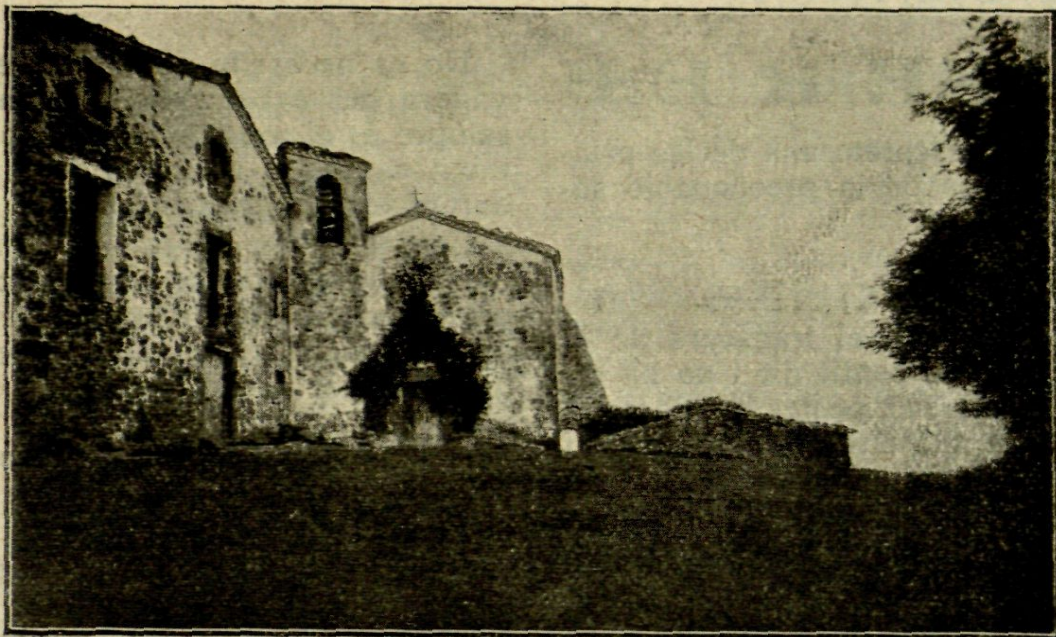
Però la cosa que ja potser és més original és la notícia tal com ve redactada en un diari de Barcelona, que es diu "La Noche". Llegiu, si us plau:

"París, 16.—Un americano... se presentó frente a la tumba del soldado desconocido con una botella de champagne, cuyo contenido después de absorberse, rompió sobre la losa de la tumba..."

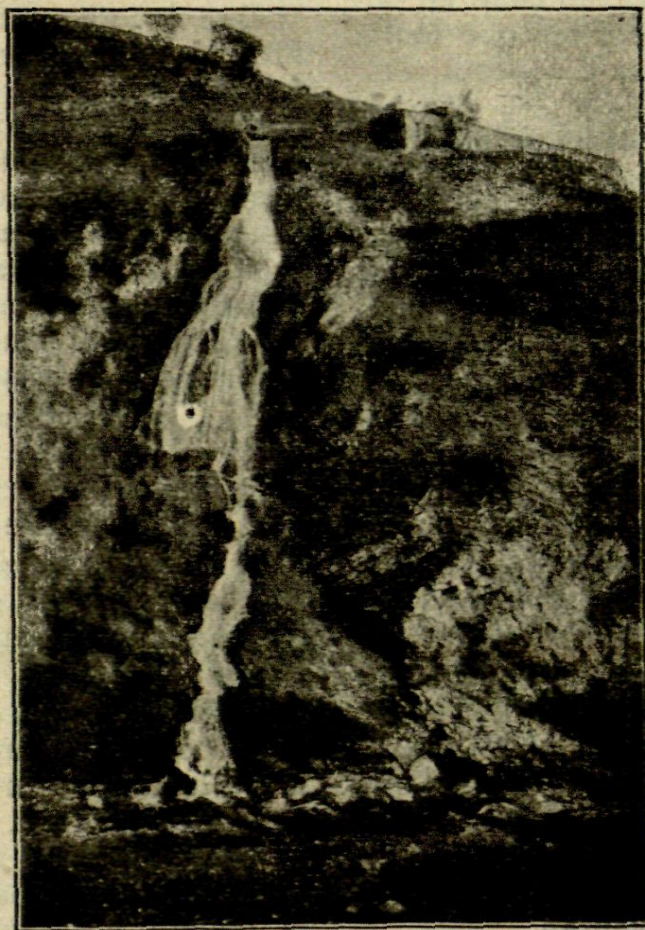
De manera que aquest individu després d'absorbir el contingut de la botella, és a dir el xampany, va trencar-lo.

Es la primera vegada que sentim a dir que el xampany es trenca.

Hi ha diaris que, realment, escriuen meravelles!

Sant Joan de les Abadesses. - Capella de Sant Antoni.

Sant Joan de les Abadesses. - Salt d'aigua
d'una fàbrica de ciment.

6. - EL BORINOT.

L'HEREU

Avui els presentem una de les principals víctimes de la preocupació social.

L'hereu.

¿Qui és que en el transcurs de la seva vida no ha sentit dir i no ha dit alguna vegada mil pestes de l'hereu? ¿Quin és el fill extern, per il·lustrat que sigui, que ha deixat de pensar, dir o escriure una munió d'improperis contra la respectable classe dels hereus?

Nosaltres ens atrevim a dir que som de diferent opinió.

Nosaltres compadim a l'hereu i pel mateix el defensarem fins allà on arribin les nostres forces; i, com tota convicció ha d'ésser fundada en algunes raons, ara direm les que tenim per sortir a la defensa d'aquesta classe tan calumniada.

En primer lloc defensem els hereus perquè estan en minoria; en segon lloc per anar contra la corrent; els defensem perquè és una institució essencialment catalana, i, per últim, els defensem perquè tots nosaltres som hereus: en un "Tros de paper" no hi ha cap fill extern. No creguin, per això, que els hereus ens són simpàtics perquè els considerem que són millors que els altres; de cap manera. Nosaltres, amb el permís de vostès, creiem que quasi bé tots els homes neixen amb una infinitat de vicis i defectes, i que poc influeix l'haver nascut un any abans o després per ésser millor o pitjor. Defensem a l'hereu perquè el considerem més desgraciat que els altres.

El millor que pot succeir-li a l'hereu és tenir la sort de néixer de bona família. ¿Creuen, per això, que serà més feliç? Ara ho veuran.

El fill primer comença ja per patir, en l'acte de néixer, molt més que pateixen els altres germans.

No es necessita ésser metge ni llevadora per saber que el primer part sempre és el més difícil. Aquesta mateixa causa és un niu de sofriments durant tota la seva infància.

Com el seus pares vénen a ésser uns aprenents de la paternitat, el fill primer els serveix d'aprenentatge, i a costa seva adquireixen l'experiència que després tenen per criar els fills següents. L'hereu comença ja servint de cartipas per aprendre a escriure. ¡No els en dic res, dels topos que hi cauen!

A costa dels pobres pulmons del primer fill, la mare adquireix l'experiència de què a les criatures no se'ls ha de posar la faixa tan estreta.

A còpia de bonys al cap de l'hereu, la mare aprèn que no es pot deixar soles a les criatures en el llit.

Deu o dotze enfits que han portat a l'hereu a les portes de la mort, ensenyen als seus pares que no es poden donar moltes llaminadures als infants.

Si a pesar de totes les malalties i contrarietats l'hereu té una naturalesa prou forta per escapar-ne viu, li esperen, en el transcurs de la seva existència, una professó tan seguida de disgustos i mal de caps, que més valdria que Déu se l'hagués endut.

Així que comença a tenir germanets, ja tots se'l comencen a mirar amb mals ulls, perquè senten que tot-hom li diu "l'hereuet".

Si mentre juguen algun ne plora, ell s'emporta les culpes i rep quatre clatellades de l'autor dels seus dies, perquè els altres s'avenen i l'acusen.

Ell no pot tocar cap joguina dels altres, però, en canvi, ha de suportar que els altres germanets li xafin els soldats de plom i li esquincin l'estel. Si es vol prendre la justícia per la seva mà, li costa una pallissa, i si porta la queixa als seus pares, aquests li diuen:

—Bé, home! No veus que són petits?

Quan l'hereu és gran, diran vostès, se la passa més bé que els altres germans, perquè li toca tota la moma. Doncs s'equivoquen: quan és gran és més desgraciat que mai.

Els fadrins externs van desapareixent de la casa poc a poc: han seguit la seva carrera; reben el dot (que, encara que sigui poc comparat amb el del germà, junt amb el producte de la carrera, els dona per passar), i deixen el pobre hereu al costat dels seus pares, essent més esclau que mai.

Cada un dels seus germans ha seguit la carrera per la qual ha tingut més vocació: ell ha tingut de seguir la carrera del seu pare, encara que no li agradés gens.

Els germans han anat a establir-se en el punt que més els ha acomodat: el pobre hereu, el mateix que una alzina vella, no pot moure's del punt en què ha nascut.

Passo per alt els disgustos que li ocasiona la subjecció a què ha de sotmetre's visquent en la companyia dels seus pares que, perquè són vells, no es recorden que foren joves; solament em detindré a senyalar un dels inconvenients més grossos de l'hereu: el casament.

En primer lloc, és de rigor que l'hereu no es casi fins que totes les germanes estiguin *collocades*. Això fa, naturalment, que el pobre xicot passi sospirant tota la seva joventut, mirant-se les noies que li agraden amb la mateixa mirada de la guineu de la faula. Quan les germanes són casades, a vegades el pobre home ja és vell, o, almenys, es troba en l'edat en què les passions estan tan apagades com el braser d'un pobre, i ha de sofrir una tortura d'un altre gènere. Un dia, el seu pare, que ja és un gueto de setanta anys, es desperta amb la mania de voler tenir néts, i busca una pubilla per al seu hereu. Busca la pu-

billa, la troba, la demana, i l'hereu es casa.

La pubilla és guapa o lletja, té bon gènit o un gènit infernal, però sempre és rica; el pobre hereu l'ha de prendre tal com és i ha de passar la segona part de la seva vida amb la persona que el seu pare li ha destinat.

A més de tots aquests inconvenients que són generals a tots els hereus, en senyalarem alguns que no per ésser-ho menys deixen d'ésser dolorosos pel nostre hereu.

Si la casa va malament, l'hereu és un burro.

Si prospera, és un tigre que s'ha engreixat amb la sang dels pobres germans.

Si els germans són uns mals caps i uns ganduls que no han sabut treure partit de la seva carrera, se'n tornen a la casa pairal; i, so pena de passar per un home desnaturalitzat, l'hereu els ha de mantenir, donant-los la sopa boba.

Si alguna de les seves germanes dona algun mal pas, el pobre hereu s'ha de constituir en defensor de l'honor de la família; i, encara que no tingui instints cavallerescos, ha de canviar una bala o una estocada amb l'autor d'aquell agravi.

Ja veuen el què li passa a l'hereu ric.

Ara afegixin la misèria a tots aquests inconvenients i tindran una idea de les amargures de l'hereu pobre. A pesar de tot això, com mai he tingut la pretensió de convèncer a ningú, ja em sembla que sento els fadrins externs que m'han llegit, que diuen:

—Aquest senyor dirà el que vulgui, però ditxós del que és hereu!

MAMARRACHOS

Administración: Plaza de Tetuán, 26.-BARCELONA

—(Eh, eh! ¿Y la habéis encontrado hace veinte años?)
—(Hace veinte años! Seguramente se hubiera encontrado con mi mamá!

Precio: 10 céntimos

Tamany: 31 X 21'5. — Any 1906. —
Impremta «La Ibérica».

DIARIS, PERIODICS, REVISTES, BUTLLETINS, ETC.,

Mamarrachos. — Tamany de 31 X 21'5. Periòdic setmanal, ilustrat, amb colors, de vena satírica i picaresca. Començà a sortir a Barcelona els primers de gener de 1906. Consta de 8 pàgines, Publicació de «La Ibérica», establiment tipogràfic, Plaça de Tetuan, 26, Barcelona. Preus: 10 cèntims el número. Impremta susdita.

El Café. — Tamany de 34'2 X 24'2. Setmanari, ilustrat, aparegut a Bar-

EL CAFÉ.

SEMANARIO ENCICLOPÉDICO ILUSTRADO.

PRECIOS. En Barcelona. En provincias.
Seis meses. 10 rs. 24 rs.
Tres meses. 5 rs. 12 rs.
Un mes. 1 rs. 2 rs.

ANUNCIOS a 4 maravedís por línea por día, y a 2 maravedís los segundos. Remisión de interés particular, a precios convencionales. Remisión de general interés, gratis.

Se suscribe en Barcelona en la Imprenta de La Publicitat, bajada de la Barceloneta, n.º 6, y en las librerías de «Nau» y «Poblet»-«Cataluña», Rambla de Santa Mònica, número 1, y en las principales del Reino. Redacción y Administración: «El Café» en la misma imprenta.

EL TEATRO—SU ORIGEN—SU HISTORIA.

Hasta los tiempos de Moratin y Martínez de la Rosa no se había escrito la historia del teatro: era por demás molesta la fatiga de buscar documentos relativos a su origen, y esto debió sustraer a muchos hombres de talento de emprender semejante trabajo.

Hasta aquella época, los autores bibliógrafos de la dramática española se habían limitado a indicaciones no más insistentes de por sí a plantear con datos seguros la marcha que esta siguió desde sus más remotos orígenes.

Si hemos de cumplir nuestro cometido, tendremos que irnos a la escena por algunos justificados motivos, y emprenderemos por dar una rápida ojeada sobre el origen del teatro en general.

Esto se puede en la antigüedad de los tiempos, pero debe considerarse posterior a la formación de los idiomas que hoy se usan en Europa.

Antes de este tiempo, siglo V, las naciones europeas al imitar de Grecia y Roma los Barbaros, una vez conquistada la lengua latina, formaron varios dialectos. Después de tres siglos que duró la dominación de los Visigodos en España, no nos dejaron de su lengua primitiva sino muy corta muestra de palabras, y no es fácil saber positivamente, como se hablaba ya a principios del siglo VII.

Las composiciones, que durante la dinastía de los Visigodos se representaron, debieron ser escritas en el lenguaje que usaba el vulgo mezcla del latín con algunos vocablos góticos, siendo éste el origen del romance que va se iba formando (1). Estas composiciones debieron representarse en los Teatros que había en Caray, Emerita Augusta, Sagunto y otras, por

(1) Está convenido, dice D. Tomás Sánchez, es la más autorizada y segura de todas, la manera que puede fijarse con seguridad que la lengua castellana, es de origen latino.

los aurigas y pantominas, pero carecían enteramente de regularidad dramática y en su mayor parte, ofrecían crueldades y torpezas propias de la ignorancia de aquellos tiempos. Marivaux en su historia general, (lib. 6.º), refiere, que «por los años 620, Sisecuto, después a Eusebio, Obispo de Barcelona, porque consintió que se representasen asuntos romanos de la tanta superación de los dioses, que ofendían las orejas cristianas».

Muchas son las opiniones que hay acerca del origen del Teatro Español, no pudiendo fijarse con seguridad de donde procede ni cuando empezó a surgir.

Los más ilustrados Autores, están discordes sobre este punto, haciéndole provenir unos de los Arabes, otros de los Provenzales o Limosinos, y otros aún más probabilidades de los Italianos.

Conquistada España por los Arabes, en el siglo VIII el idioma del vulgo, fue separándose cada vez más de su primitivo origen, y enriqueciéndose con profusión de palabras, frases y modismos árabes. La dominación de estos, se extendió cada vez más, y la prosa castellana alquadró de día en día, corrección y propiedad hasta ser capaz por sí sola de dictar las leyes y la historia. La poesía, si bien informe en el estilo y en la consonancia, empezó a tomar la medida de los versos latinos, supliendo la falta de cantidad con el uso de consonantes: estas composiciones las más veces acompañadas de música, se cantaban o recitaban por juglares, gente que ganaba su vida de esta manera, acudiendo a los palacios y casas particulares, o bien a las fiestas públicas a ejercer sus habilidades. Los Arabes conforme fueron extendiendo sus conquistas empezaron a cultivar el diálogo sin acción y en la Biblioteca del Escorial, existe una obra de este género, en la que figuran más de cuarenta personajes de distintas profesiones, sin que haya en escena más que dos, los cuales conversan alternativamente, acerca de su profesión. Pero de ningún modo puede decir

Año II. Barcelona. Noviembre de 1883. Num. 6

JOSÉ VALERO

REVISTA PERIODICA ARTISTICO-LITERARIA

que se publica en obsequio á los Sres. concurrentes á las funciones de esta Sociedad

Redaccion y local de la Sociedad: Correo Viejo, 5. pral.

Tamany: 33'5 × 22'8. — Any 1884. —
Impremta de Successors de Ramirez i C.^a

APAREGUTS A CATALUNYA DE CENT ANYS ENÇA

aquesta revista de caràcter literari i artístic que es publica de tant en tant per als concurrents a les funcions de la Societat "José Valero", c. de Correu Vell, 5, pral. Consta de 8 pàgines. Es bilingüe. Duu dibuixos. No diu preus. Impremta de Successors de Ramírez i Cia., Barcelona.

La Abeja.—Tamany de 32 × 21'5. Revista publicada a Barcelona; mena d'enciclopèdia, il·lustrada, "principal-

LA ABEJA.

REVISTA CIENTÍFICA Y LITERARIA ILUSTRADA.

PRINCIPALMENTE

EXTRACTADA DE LOS BUENOS ESCRITORES ALEMANES.

UNA SOCIEDAD LITERARIA.

N.º 68

Barcelona.

LIMBRIA DE D. JUAN OLIVERES, EDITOR.

IMPRESOR DE S. E.
calle de Escudillers, n.º 57.

1868.

N. E. — Juan Oliveres.

Tamany: 32 × 21'5.
Impremta de Joan Oliveres.

mente extractada—diu—de los buenos escritores alemanes", per una "societat literària". Una publicació molt ben feta i ben presentada. Cada número consta de 40 pàgines, a dues columnes, més les cobertes, en paper de color. No diu l'any que començà a sortir. Preus: 4 rals a Barcelona i 5 rals fora. Impremta de Joan Oliveres, carrer d'Escudillers, 57, Barcelona.

(Col·lecció Perayre).

HUMOR D'AHIR

Coses de bèstia que les fan els homes:

Prendre llet de burra.
Menjar pastanagues.
Deixar diners.
Tirar un carretó.
Enamorar-se.

(D'“Un tros de paper”, any 1865).

Símils:

—En què s'assembla un microscopi a un aritmètic?

—En què multiplica.

—En què s'assembla un gos a una lletra?

—En què és *ca*.

—En què s'assembla un pa a una nafra?

—En què té crosta.

—En què s'assembla un gelós al caldo?

—En què fa ulls.

(D'“Un tros de paper”, any 1865).

HUMOR D'AVUI

LA PLATJA DE SANT SALVADOR

Es la platja de Sant Salvador la més bella de tota l'Europa; com la platja de Sant Salvador no s'és vist en el món res millor.

I

Té una mar sense esculls ni brutícia, d'aigua clara com nítid espill, quan s'enfada no porta malícia, ni ofereix quasi mai cap perill.

Té una bella catifa d'arena impalpable com *polvos* d'olor, es tan fina, que més d'una nena fins en pren per al seu tocador.

Poc a poc, suaument, va endinsant-se la catifa vers dins de la mar, i la mar, que es belluga amb recança, sols es mou per anar-la a besar.

Les ones, que moren quan neixen, treballar constantment les veureu: a la platja un fístó li guarneixen més formós i més blanc que la neu.

II

Al matí s'hi passejen les noies, descalçats els peuetes, fins i breus, i les ones, manyagues, mansoies, es delecten besant aquells peus.

Damiselles, matrones i nines, amb llurs trajos de bany elegants, corren, criden i fan mil joguines amb fadrins, amb casats i amb infants.

Quan a dins de la mar es rabejen la gatzara es va fent colossal, i si els sexes llavors es barrejen no s'ofèn, per això la moral.

“*Libertad, libertad sacrosanta nuestro númen tú siempre serás*”... si hi ha algú que de veure't s'espanta ¡que se'n vagi, que no el volem pas!

III

La gent jove els dissabtes espera
per lluir son donaire al "Garbí";
abillada de qualque manera,
no hi va pas per son luxe exhibí.

Els qui vénen aquí es diverteixen
sense bombos i sens pretensions,
si les festes que fem no es llegeixen
no en pateixen tampoc les nacions.

No volem *gente bien* fastigosa,
que és l'essència de l'ensopiment;
de gent cursi, que sempre fa nosa,
ni la sombra en volem solament.

Són els lemes de nostra bandera
"¡Guerra al luxe i a la vanitat!"
"¡Via fora la gent xafardera!"
"¡Visca sempre la comoditat!"

Es la platja de Sant Salvador
la més bella de tota l'Europa;
com la platja de Sant Salvador
no s'és vist en el món res millor.

L'ENFADÓS CANÇONER

(D'"El Baix Penedès").

HUMOR «COMARCAL»

LO MILLOR D'OLOT

Per aclarir què pot ser
lo millor d'Olot, espanta
les angúnies que he passat
trencant-m'hi el cap endebades.
Desconfiant de mi mateix
he buscat el parer d'altres
i ¿sabeu què n'he arrencat?
més dubtes i desconfiances,
perquè tants caps tants barrets,
l'un estret, l'altre massa ample;
i a la fi m'he convençut
que deia bé qui afirmava
que tot se veu del color
del cristall amb què s'aguaita.

*Què serà què no serà,
ja ho sabrem abans de gaire,
què serà què no serà
calma i fora, ja es dirà.*

Si escolteu als forasters
us diran que són els aires,
plens d'aromàtics perfums
que refan en dos setmanes
a l'home més capolat

pels treballs i les migranyes,
fent tornar joves als vells
i robusta la mainada,
que aquí sol deixà els entencs
de la vida ciutadana.

*Si ho serà si no ho serà
calma i fora, ja es dirà.*

A algun que altre he sentit dir
que lo millor són les aigües,
no per ser medicinals
com moltes d'altres paratges;
si no per refrescà el vi,
que perxò tenen la fama
d'ésser les millors del món
o almenys de la rodalia;
però tenen un gros mal
i és que es posen a les cames.

*Si ho serà si no ho serà
calma i fora, ja es dirà.*

Assegura la gent d'art
que lo millor i no enganya
és aquest cel transparent
clapejat de bromes blanques,
l'eterna verdor dels camps
i els aiguamolls de les prades,
on s'emmirallen cofois
jonquers, pollancres i saules.
Diu que en aquests elements
l'esperit vola i s'enlaira...
i el cos pesca un refredat
que el té al llit una setmana.

*Si ho serà si no ho serà
calma i fora, ja es dirà.*

Un naturalista entès
em deia ple d'entusiasme
que lo millor que té Olot
són els bufadors, la lava
i els munts de pedra ferral
que els volcans li regalaven.
Els savis de tot lo món
diu que en fan grans alabances;
i aquí a Olot ningú en fa cas
només que els mestres de cases.

*Si ho serà si no ho serà
calma i fora, ja es dirà.*

Qui és amic dels bons bocins
diu que s'emporten la palma
les costelletes d'anyell,
tendres que xuclant s'empassen,
junt amb els pans de pessic
que en Sureda i l'Oró pasten,
delícies dels llaminers
i de la gent dentegada
que en fan un consum atroc
de l'un cap de l'any a l'altre.

*Si ho serà si no ho serà
calma i fora, ja es dirà.*

12. - EL BORINOT.

Un filòsof amic meu
dóna per cosa provada
que lo millor que té Olot
ée la gent; per lo que és franca
i de geni bullanguer,
que sempre està per sardanes,
tornabodes i passants,
rosers, saraus i gallardes.
D'això en dedueix que a Olot
s'hi viu com el peix a l'aigua.

*Si ho serà si no ho serà
calma i fora, ja es dirà.*

I seguint per eix estil
tothom hi don cullerada
i tothom diu que és millor
lo que li dóna la gana,
segons l'hi dicta el seu gust
o la seva extravagància
que (*inter nos*) s'assemblen tant
que un sovint les pren per altre
i lo millor que té Olot

amb tants parers queda enlaire.

*Si ho serà si no ho serà
calma i fora, ja es dirà.*

Lo millor d'Olot, per mi,
és que de cert ningú ho sàpiga
i que volent-ho esbrinar
un parer no lligui amb l'altre.
Senyal de què tot és bo
quan tot troba qui ho alaba,
i puix és sempre el conjunt
millor que les parts que entranya.
Ergo a Olot el conjunt és
lo millor que es demanava.

*Si ho serà si no ho serà
jo ja he dit lo que me'n sembla;
si ho serà, si no ho serà,
si algú ho sap que ho digui clar.*

† JOSEP SADERRA

Filosofies barates

Les dones són com els rellotges de sol; gairebé tots els entenem, però ningú no sap fixament l'hora que marquen.

Quan veig una dona amb la dentadura d'or, de bona gana li mossegaria la boca i aniria a escupir a una casa de préstecs.

Per conquistar el cor d'una dona, el millor és fer-la riure; no obstant, per conservar-lo, tens de fer-la plorar.

El primer amor no és la dona que has besat i abraçat per primera vegada, ni la dona que t'ha estimat o t'estima. El primer amor és... el primer amor.

Els diners són el termòmetre de l'ardidesa i de l'humor.

Un que digui mentides i se les cregui em fa l'efecte d'aquelles dones que els diuen que són guapes i s'ho creuen.

La dona que interessis i estigui disposada a estimar-te, et somriurà als teus acudits: la dona que rigui sorollosament no pot estimar-te.

LLUÍS BOTA I VILLÀ

TIPUS BARCELONINS

LA SENYORA ANNETA

Diguem-li Annetta, com podríem dir-li Tuies o Ignàsia; la qüestió és que tingui nom i un nom que li escaigui.

Es casada; però parlant del seu marit mai diu *el meu marit* o *el meu home*; unes vegades diu *Ell*; altres *El de casa* i molt sovint *El nostre*. Quan en parla als seus fills els diu *El vostre pare*; quan als aprenents de la botiga *L'amo*. La seva mare ja feia el mateix; al marit li deia *L'avi*; és a dir, va dir-li *l'avi* quan ja vertaderament va ésser-ho d'algú, perquè abans l'havia anomenat *el pare* i més endarrera feia el que després va fer la filla, és a dir *Ell* va, *el de casa* torna, *El nostre* ja és aquí, etc. Es veu que la cosa ja ve de família. I en certes ocasions la senyora Annetta usa un mode encara més breu de de-

Retrat de Carles II per Carreño.—Col·lecció Gil.

14. - EL BORINOT.

signar el seu marit. Per exemple: arriba ella a casa a l'hora de dinar, i en el primer que topa li pregunta: "¿Que ja ha vingut?" "¿Que ja és aquí?" Segui el que es vulgui el preguntat, contesta sense la més petita vacil·lació. Tothom sap que quan la senyora Anneta no anomena a ningú vol anomenar al seu marit i això ho sabem tots els del braç de la senyora Anneta perquè cada un d'ells té almenys una senyora Anneta a casa.

No creguin pas que això sigui fill de què la senyora Anneta tingui poques paraules, perquè en té més que el diccionari de l'Acadèmia espanyola; i àdhuc ne té de tan estrambòtiques com algunes del tal diccionari. Res d'això. I si no ¿com és que quan anomena el seu fill gran sempre diu *El Joanet*, i *Joanet* va i *Joanet* ve, i *Joanet* aquí i *Joanet* allà? ¿Com és que a la seva noia no es descuida mai de dir-li la Carmeta? I ¿com és, en fi, que a tothom anomena bé pel seu nom, més o menys estraftet, o pel seu motiu, sigui el que sigui?

Deia que de paraules no n'hi falten. Què dintre l'hi han de faltar si la seva boca mai para! Sempre hi ha a la botiga qui se l'escolta i ella sempre té les feines fetes. De manera que ara amb l'un, ara amb un altre, quan d'això, quan d'allò, la seva llengua no està mai en repòs, i mentre parla mira qui passa pel carrer, com són els mobles que descarreguen pel veí del tercer pis, què fan els de la vaqueria del davant i totes les petiteses del veïnat, de les que no li passa per alt ni una.

Parlant de malalties sempre li'n sentiran de noves. — I en Joanet ¿què tal? — Ens ha jegut tres setmanes. — Què ha tingut, senyora Anneta? — Què vol que hagi tingut? la passa; un gran mal-de-cap; un gran fred; un gran dolor en totes les juntures; rampa a la cama dreta; l'un estornut darrera l'altre i veliaquí. I la veritat és, que per aquestes explicacions ni co-

neixeran quina ha estat la malaltia d'en Joanet ni sabran de ningú que hagi tingut tal passa; com no ha estat de la família d'alguna altra senyora Anneta. Altres vegades la malaltia és un "espatllement", i això ja és més de mal curar perquè no basten les medicines casolanes de la senyora Anneta com són l'aigua de set pluges i altres per l'estil, sinó que és precis avisar a la curandera que vingui a fer la senyal de la Creu i després d'alguna oració, torni a son lloc tota l'ossamenta desballestada.

La senyora Anneta va a missa per Santa Rita, per Santa Elena, per Sant Antoni, per Sant Pau i per diferents altres sants de la seva devoció. Els diumenges no hi pot anar perquè no pot deixar la botiga i a més a Sant Diumenge mai s'hi ha encomanat. D'oli a la llàntia de Sant Daniel n'hi porta cada dos per tres; de ciris al Sant Crist de Lepanto no pocs ni gaires. I el que és a la Bonanova n'hi ha fet cremar més d'una dotzena tan alts com ella.

La senyora Anneta menja molts bons talls comprats per ella o per la "noia". Té un "escaparate" amb la Mare de Déu del Carme sobre la calaixera, i per cada un de la casa una llibreta de la "Caixa d'Ahorros". Fins té uns quants coberts de plata per si un dia convé.

No pot veure als municipals ni a l'alcalde; sobre si s'ha de regar el carrer o si li agafen el gos, ha renyit amb l'autoritat. Si sent parlar de lla-dres ja posa coratge; seria capaç de fer-los trossos ella sola.

¿Voleu saber de què és que té botiga?

Doncs d'adroguer o de betes i fiis o de llauner o de terrissa, de sabater, de quincalla, etc., etc.

Triïn vostès mateixos.

M'oblidava de dir que la senyora Anneta és rodanxona.

AMADOR ESTEVE
(De *L'Avens*, 31 de març, 1891).

«EL BORINOT»

és el
periòdic literari
de més circulació

AQUEST NUMERO

HA PASSAT PER LA CENSURA

PELS BELLS CARRERS DE MA CIUTAT

PATENTS I MARQUES

A. PASQUAL.—C. de Cent, 304, pral.

INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES

F. BONET.—València, 188

Llibres, els millors

EDITORIAL POLÍGLOTA.—Petritxol, 8

Instal·lacions elèctriques, aigua i gas
RAFEL SALA.—Corts Catalanes, 451.

Pelleteria

LE RENARD.—Corts Catalanes, 614.

MATERIAL ESCOLAR I CIENTÍFIC

(SUC. ESTEVA MARATA). R. Univer., 7

Ceràmica i Rajoles

CASIMIR VICENS.—Tallers, 72.

RIBAS I FERRER. B. REGINA

Novelles escollides.—Muntaner, 65

Mantons Manila i Mantellines

C. FONT.—Call, 1.

Llaneria i Sederia

CASA PUIG.—Call, 9.

Camiseria.—Boqueria, 36 i 38

RODRIGUEZ & FERRER

EL BORINOT. - 15.

Articles Fotogràfics i Ràdio
PÉREZ I SÀBAT.—Fontanella, 18

Art. Fotogràfics i treb. de Laboratori
E. PICAZO.—Jovellanos, 4.

Articles fotogràfics i ràdio
V. CALDÉS ARÚS.—Salmerón, 140.

Articles Viatge i Pell
LA MUNDIAL.—Salmerón, 153.

ANTIGUITATS D'ART

Carrer del Call, 28, pral.

R. ABELLÓ.—Ronda S. Antoni, 48.
Làmpares menjador, des de 10'90

Cristalleria i Alumini

CASA ACAR.—Ronda S. Antonio, 60.

Taller d'OPTICA, J. PUIGORIOL.
Carrer Muntaner, 56

VULCANITZACIÓ DE NEUMÀTICS

A. Hernández.—Rosselló, 199.

Fàbrica de Làmpares Elèctriques
ALFONSO MAÑES.—Villarroel, 173 bis

GANIVETERIA ROCA

Plaça del Pi, núm. 3

CAMISERIA del "Liceo"

JOAN VALLVÉ.—Sant Pau, 3.

Pianos, harmòniums: venda i afina-
ció.—Planeta, 41—L. CAMPS ARNAU.

Sastreria Econòmica.—P. Padró, 14
Trajos a plassos i al comptat

Acadèmia Tall i Confecció per a
senyoretes.—Diputació, 222, pral. 1.^a

Electricitat. - Làmpares. - Motors
Menéndez Pelayo, 103 (G.)

Sastreria Guilemany, vestits i for-
mes tots preus. P. Sol, 8, t. 1451-G

SALA PARÉS
Establiments **MARAGALL**
Petritxol, 3 i 5 - BARCELONA

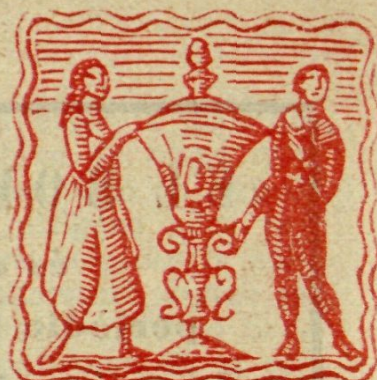
MOBLES FRADERA

Fradera i Ribas, s. enc.

Fabricació pròpia

Vendes a termes.
Condicions especials pel
pagament immediat.

Exposició, Despaitx i Tallers:
Calabria, 94 - Tel. 968-H
BARCELONA

RAMON SUNYER
JOIER

Corts Catalanes, n.º 665
Teléfon 813-S. P. - BARCELONA

**IGNASI FOLCH
I TORRES**

Una dona

Novel·la
contemporània

A TOTES
LES
LLIBRERIES

Preu:
3'50 ptes.

FOTOGRAVATS

TRICROMIAS-AUTOTIPIAS

**CALÇATS
ALFONS
RASPALL**

Es serveix
bé, bo
i a bon preu

Portaferriassa, 13
BARCELONA

LLÀTZER DE TORMES

el clàssic de l'humor
demaneu-lo a totes les llibreries **2**
Pessetes

Reiotgeria "El Marino"

EL MILLOR
RELLOTGE
SUIS DE PRE-
CISSÍO. Garan-
tit per 10 anys
i únic que du-
rant els cinc
primers anys
s'adoba
de franc en tota
mena de espat-
llament.

PER ENCARREGS:
JAUME ROCA,
Ordre, 136,
— Sant Andreu.
JOSEP TO-
— RRUËLLA.
Pipollés, 73,
— St. Martí.
MERCE-
RIA «Bell Ca-
prici», Carmel,
50, Les Corts.

CENTRAL I TALLER D'ADOBES:
Jaume Fonollosa, Canvis Vells, 8.
Bisuteria fina. - BARCELONA

Si els seus
ulls es
cansen pot
evitar-ho
consultant
l'òptic
profes-
sional

J. Ruiz Urrea
Ronda Sant Antoni, 61
No confongui el numero. - Entrada per l'escala.

FÀBRICA DE LLONGANISSES
la millor de la nostra terra

TELEFONS

A Seu d'Urgell, n.º 124
A Barcelona, n.º 2023
A Sitges, n.º 1383

Demaneu a tot arreu la marca

ELS PIRINEUS
Quingles i Escaler
CASTELLCIUTAT
(Seu d'Urgell)

160/172